

SVĚT V MLHÁCH UKRYTÝ

Bohumil Matějovský 2022

Pod Střekovem

Úsvit mlhu nad řeku vylákal,
kdo z koho se teď přetahují,
oblázek pár žabek po hladině odskákal,
v proudu jak přízraky labutě plují.

Zpoza oparu racků hlasy
rákosí jak říční vlasy.

Zátočina ztracenou loďku svírá,
už nemá kam plout, jen vodu nabírá.

Řeka s ránem tak tichá, bledá,
nepostojí, cestu hledá.

Od chvatu města vzdálený,
rybář v tichu ztracený,
čeká, až splávek pohne se
a řeka oběť svou přinese.

Raději být...

nejmenším kamínkem
v Tádž Mahalu
než největším kamenem
obranného valu.

Raději být...

orobincem na rybníku
než vzácnou růží ve skleníku.
Vrabcem ve větvích keře,
než slavíkem ve voliéře.

Věřím, že...

na konci duhy je brána do ráje ukrytá,
a první láska navždy zůstane v srdci vyrytá.

Věřím,

že noc na křídlech netopýrů odlétá
a když léto odchází, louka steskem odkvétá.

Věřím,

že v každém zlu kapička dobra dřímá
a že všechny cesty vedou domů, ne do Říma.
Že vteřina života cennější je nekonečna vesmíru,
a oblohy se mohu dotknout z Pamíru.
A že stejně jako my, po životě dychtí malé ptáče
a svět vždy bude místem radosti i pláče.

Věřím,

že neznali bychom cenu přátelství,
kdyby neexistovala i zrada
a že věta zlá může ublížit víc,
než uštknutí hada.

A vážně věřím

že druhý život nám ve snech noci dávají
a právě teď si někde lidé
na přivítanou mávají.

A věřím

že jiné bytosti žijí tam za hvězdami
a že stejně jako my se ptají,
zda jsou v tom nekonečnu sami.

A nakonec věřím,

že upřímnost otevírá cestu do duše lidí,
že ne oči – to srdce všechno vidí.